

[Niels Kr. Nielsen.]

vor egen indenrigske økonomiske politik, kan jeg ikke se rettere end, at den under ingen omstændigheder må gå ud over dem, der er syge og trænger til hjælp af dem, der har den glæde at være raske. Hvad enten det er udenrigs- eller indenrigspolitiske forhold, der fordyrer sygehusudgifterne, må det under ingen omstændigheder forringe mulighederne for at blive helbredt, og tuberkulosebekæmpelsen betragter jeg som en offentlig opgave, der skal røgtes på bedste måde. Udfra disse betragtninger kan jeg anbefale lovforslaget til en velvillig behandling i det høje ting og være med til at udtrykke ønsket om, at det bliver behandlet i et udvalg, navnlig taksterne og statstilskuddet. Med disse bemærkninger skal jeg anbefale forslaget til velvillig behandling.

Petra Petersen: Tuberkulosen er en af de sygdomme, som med rette er frygtet af befolkningen. Det er naturligt, for der er den store smittefare, der er den langvarige behandling, der er den store dødelighed, og der er i høj grad det, som frygtes i arbejderklassen; nemlig invaliditeten.

Folketuberkuloseundersøgelsen, som nu skal være halvvejs gennemført, har givet medført, at dødeligheden er gået ned. Den tidlige konstatering af sygdommen betyder større mulighed for helbredelse, men de beretninger, der så sent som i denne sommer er udsendt fra Nationalforeningen til Tuberkulosens Bekæmpelse, viser, at det er en fejltagelse, hvis man tror, at tuberkulosen er udryddet eller ved at være udryddet. Sundhedsstyrelsen regner med, at ca. 20 000 mennesker her i landet er angrebet af sygdommen; det er mange, og det er rigtigt, som det ærede medlem hr. Kirkegaard sagde her fra talerstolen, at kan man udrydde sygdommen blandt vore husdyr, må den også kunne udryddes blandt mennesker. Det er heller ikke rigtigt, at nedgangen i nyanmeldte tilfælde er særlig stor. Det sidste antal nyanmeldelser, der er tilkommet, altså fra 1950, ligger på 2 500. Det er ganske vist en lille nedgang fra 1949, men dog ikke så stor, at man kan tale om en virkelig reel nedgang.

Det lovforslag, vi behandler her i dag, tilsigter jo væsentligt at forhøje statens tilskud til de tuberkuløses behandling på sanatorier og andre institutioner, og mit parti ser med velvilje på forslaget, men finder dog, at staten, selv med den foreslåede forhøjelse, ikke yder nok. Det er jo ikke meget, staten ofrer på de tuberkuløse; det er kommunerne og private institutioner, hvilket igen vil sige, at

det er befolkningen selv, der yder det meste. Det ved vi jo alle. Tuberkulosedagen, kræftdagen, børnelammelsesdagen og meget andet er jo i høj grad udtryk for det, som befolkningen selv yder for at bekæmpe disse sygdomme. Men i betragtning af, at tuberkulosen er en stor samfundssvøbe, ville det være ønskeligt, om man uden at skele til højre eller venstre kunne yde alle mennesker en vederlagsfri behandling for tuberkulose.

Når 20 000 mennesker i dette land er angrebet af tuberkulose, er det på alle måder en stor belastning for vort samfund; jeg tænker ikke alene på behandlingen, men også på det, der skal ydes til de syge. Men det er jo således, at samfundet bærer en stor del af skylden for, at vi har så mange tuberkuløse. Vel ved jeg, at tuberkuloseloven giver ret til at hjælpe de tuberkuloseramte familier til en bedre lejlighed, når det skønnes nødvendigt af hensyn til helbredelsen, og i bemærkningerne til dette lovforslag står der, at nationalforeningen overvejer muligheden af at opføre enfamilieshuse til tuberkuløse. Det er jo udmærket, både at tuberkuloseloven giver ret til bedre lejligheder, og at man overvejer at bygge enfamilieshuse til de syge, men hvad med de familier, som flytter ind i de usunde lejligheder, som de tuberkuloseramte flytter ud af? Jeg har set en meget elendig lejlighed, en lejlighed, der ikke var egnet til menneskebolig, og som en ung familie flyttede fra, fordi to af familiens tre børn var ramt af tuberkulose. Få dage efter at familien var flyttet ud, flyttede en enlig moder med to små børn ind i den samme lejlighed. Hvordan med hendes børn? Det er jo heller ikke alle de tuberkuloseramte, der får en god lejlighed. Der er mange, ikke mindst af de børn, man sender på kystsanatoriet, der vender hjem til de samme usunde og dårlige boliger, som de rejste fra.

Tuberkulosen har mange gange været kaldt en fattigmandssygdom, og det er vel ikke helt forkert. De elendige boligforhold, som i hvert fald store dele af befolkningen har i øjeblikket, er i høj grad medvirkende til at fremme tuberkulosen. De forringede levevilkår, som jo særlig rammer de børnerige familier og de enlige forsørgere, ned sætter også modstandskraften overfor tuberkulosen. Maden bliver ringere, hygiejnen bliver ringere, varmt vand og sæbe koster penge, og der er mindre tøj at skifte med.

Her i dette høje ting har man forringet skolebespisningen, og flere kommuner har benyttet sig af denne nedskæring til helt at standse denne bespisning. Også dette er